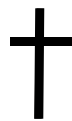

L É P C S Ó K

XVI. évfolyam 1. 2. szám

2016. január 3.

A kerepesi római katolikus egyházközség lapja

A tartalomból:

**Nagy Heródes és a bölcsek
Egyenes út a mennybe...
Jézus bemutatása a templomban
Az öreg plébános levelei
Sosem cserélném el**

Szentmise szándékok január hónapban

1. +Gazdag Istvánné Ágh Anna, +Szülei és összes +Hozzá tartozóik	(8.00)
.....	(11.00)
+Horváth György és +Szülei	(18.00)
2. Hálából születésnapra	
3. +Berta Mihály, +neje Pecsényiczki Teréz, +Szüleik és össz. +Hozzá tart.	(8.00)
.....	(11.00)
+Jancsó Mihály és +Szülei	(18.00)
4.-5.	
6. +Varga János és neje +Berta Anna	(8.00)
.....	(11.00)
.....	(18.00)
7. +Gyulai Ferenc, neje +Varga Margit, +Ferenc, +Gábor gyermekeik, a Gyulai és a Varga +nagyszülők	
8.- 9.	
10. +Szikszai József, +József fia, +Ildikó unokája és összes +Hozzá tartozó	(8.00)
.....	(11.00)
Hálából, Jézus Szent Szíve és Szűz Mária tiszteletére	(18.00)
11.	
12. A Szűzanya tiszteletére	
13.	
14. +László	
15.	
16. +Fera István és +Anna leánya	
17. +Hitkó László és +Szülei	(8.00)
.....	(11.00)
+ Huszka István, +Szülei és összes +Hozzá tartozóik	(18.00)
18. +Szoboszlay Aladár, a Szoboszlay és a Szabó család +tagjai	
19.-20.	
21. +Kertész István	
22.-23.	
24. +Pócza János, +Szülei és összes +Hozzá tartozó	(8.00)
.....	(11.00)
+Konsai József és +Szabó Győző	(18.00)
25.-27.	
28. +Barka József, +Szülei, és összes +Hozzá tartozó	
29.-30.	
31. <i>Az egyházközség januárban +Hívei</i>	(8.00)
+Birinyi István, +Felesége és +Családtagok	(11.00)
+Heik Mihály és neje +Gróf Mária	(18.00)

Ferenc pápa: A hit boldogsága

„Béke veletek” - mondja Jézus. A béke szó a keresztények számára pontosan meghatározott jelentést hordoz magában. Nem mindössze egy köszöntés, nem pusztán egy kívánság, hanem ajándék, Krisztus értékes ajándéka, amelyet tanítványainak kínál fel, miután meghalt és alászállt a poklokra. Ez a béke annak a gyümölcse, hogy Isten szeretete legyőzte a rosszat, a megbocsátás gyümölcse. Az igazi béke abból származik, hogy megtapasztaltuk Isten irgalmasságát.

Ez a hit boldogsága. „Boldogok, akik nem láttak és mégis hittek”. Mindig és mindenütt boldogok azok, akik Isten Szava révén, amelyet az Egyház hirdet, és amelyről tanúságot tesznek a keresztények, hisznek abban, hogy Jézus Krisztus a megtestesült Isten szeretete, a megtestesült irgalmasság. Ez mindnyájunk számára érvényes!

Az egyház küldetése a világon, hogy hirdesse Krisztus szeretet-országát, a bűnök bocsánatát a Szentlélek segítségével, aki elűzi a félelmet az apostolok szívéből. Mi is bátrabban tegyünk tanúságot a Feltámadt Krisztusba vetett hitünkről! (...)

Imádkozzunk közösen Máriához, hogy segítse Róma püspökét és Isten népét: haladjanak előre a hitben és a szeretetben, mindig bizakodva az Úr irgalmasságában. Az Úr mindig vár ránk, szeret minket, megbocsátott vérével és minden alkalom-mal megbocsát, ha hozzá megyünk és bocsánatot kérünk. Bízunk irgalmasságában!

Isten országa már itt és most bennünk épül. Minden perc egy téglát nyújt nekem. Csak rajtam múlik, hogy beépítem-e vagy félredobom. - Istenem! Nem mindig sima, ép téglákat nyújt nekem az élet... Sokszor rücskös alaktalan köveket, amelyeket csak nagy erőfeszítések árán tudok beilleszteni életem épülő falába!

Adj nekem kitartást és erőt ehhez a feladathoz!

Nem holnap, mindig csak a jelen pillanatban!

Az egyházközség decemberi programjaiból

Vásáry André adventi koncertet adott a templomban

Szent Miklóst énekkel köszöntötték a hittanos gyerekek a templomban

Nagy Heródes és a bölcsek

A Bibliában öt olyan személyről olvasunk, akinek Heródes volt a neve.

Közlük az egyik Nagy Heródes, akit „a zsidók királyának” neveztek, de neki nem volt joga sem a címhez, sem a trónhoz. Edomita volt, egy bábkirály, akit Róma tett királlyá. Sohasem érezte magát biztonságban, állandóan rettegett egy ellene történő lázadástól, és féltékeny volt mindenre maga körül. Kezéhez sok vér tapadt. Meggyilkoltatta családját és barátait. Mielőtt az Újszövetségben feltűnik előttünk, sok embert meg öletett a Makkabeusok leszármazottaiból, akiktől nagyon félt. Az áldozatok közé tartozik saját felesége Mariamne is. Mariamnétól származó saját két fiát is kivégeztette, továbbá legidősebb fiát, Antipatroszt, valamint egy nagybátyját.

Heródest feltehetően azért nevezték „nagynak”, mert építőként szorgalmas volt. A mai napig maradtak bizonyítékai építési sikereinek.

Újjáépíttette Cézareát a Földközi-tenger mellett, valamint Szamáriát is. Ő építtette az Antónia erődöt, amely még ma is áll a Templom-hegy északnyugati sarkán Jeruzsálemben, és magát a templomot is helyreállíttatta, ugyanígy a saját palotáját és a városfalakat. A zsidók azonban sohasem bíztak meg benne, és ő sem bennük. A Hasmóneus család sok emberének megöletése megbocsáthatatlan volt, és állandóan fenyegetve érezte magát.

Mindezt tudva könnyű megérteni Heródes reakcióját, amikor a mágusok, a bölcsek jöttek hozzá. (Ők az asztrológusoknak egy keleti vallásos papi kasztját alkották, akik olyan emberek, akik a természet tanulmányozására és az isteni tökéletesség szemlélésére adták magukat, és méltók voltak arra, hogy királyok tanácsadói legyenek. Megfigyeléseik közben látták meg azt a csillagot, amelyet „az Ő csillagának” neveztek. Ez nem közönséges csillag volt. Üzenete azt jelentette, hogy a zsidók igazi Királya megszületett, ők pedig rögtön elindultak jeruzsálemi útjukra, hogy lássák őt, és leróják tiszteletüket.)

A bölcsek kérdésére, hogy: „Hol van a zsidók királya, aki megszületett?” – Heródes nyugtalan lett. És ha ő nyugtalan volt, valahogy egész Jeruzsálem nyugtalan lett. Heródes azonnal hívatta a főpapokat és az írástudókat, hogy megkérdezze tőlük a Messiás megjöendő születési helyét. Ők Mikeás próféciájára hívták fel a figyelmét. Jézusnak a júdeai Betlehemben kell megszületnie, így Heródes elküldte a bölcseket oda, hogy keressék meg a gyermeket. Gonosz félrevezetéssel azt mondta a bölcseknek, hogy hozzanak hírt neki, amikor megtalálták a gyermeket. Szándéka természetesen az volt, hogy megölesse Őt, ahogyan oly sok más embert megöletett.

A bölcsek keresése sikerrel járt. Leborultak és imádták a gyermeket, megnyitva kincses ládáikat, arany, tömjén és mirha ajándékokat adva a csecsemő Királynak. Ezek a bölcsek nem nagyon érthették ajándékaik szimbolikus jelentését, bennünket azonban arra tanítanak, hogy hogyan kell Istent imádni. Ők hogyan tudhatták volna, hogy majdnem kétezer esztendővel később hívők milliárdjai fogják Jézus Krisztust imádni, elhozva ajándékokat nagyrabecsülésük jeleként az Ő isteni jelleméért, szeretetre méltó életének jó illatáért, és értünk végzett szenvedésének édes keserűségéért. Azon az éjszakan isteni utasításra a bölcsek nem tértek vissza Heródeshez, és ez az „ártatlanok leírhatatlan legyilkolásához”, minden két éven aluli fiúgyermek megöléséhez vezetett Betlehem környékén. Ez nagy Heródes legnagyobb és legborzalmasabb *emlékműve*. De a bölcsek mindig keresik Jézust, és a bölcsek mindig imádják Őt.

(Napról napra együtt bibliai személyekkel)

Azt a feltevést, amely szerint hárman voltak a bölcsek, Órigenész (Kr. u. 3. sz.) az általuk hozott három ajándékra alapozta. Az akkori szokások alapján ezek királynak járó adományok voltak. A bölcsek azokat jelképezik, akik sokak közönye ellenére felismerik és hálával fogadják a Krisztusban adott nagy ajándékot. A pogány világot is képviselik. Érkezésük jelezte, hogy nemcsak Izraelnek fontos a Messiáskirály születése, hanem a föld minden népének és minden emberének. Isten nem személyválogató, szeretete mindenkire kiárad!

Évforduló

Új év,
új nap,
ismeretlen óra,
titkot rejt a perc...
A sok feladat
előtt
kérdézd meg
előbb:
„Mit tenne Jézus?”
Övé az idő.
Tőle van erő.

(Anna Mária Seidel)

Jeremy Driscoll: Ez történik a misén (sorozat)

A Lélek újbóli lehívása - a második epiklézis

Krisztus áldozata, bár titokzatosan, de objektív módon jelen van az oltáron lévő kenyérben és borban, amit aztán megfelelő szavak kimondásával felajánlunk az Atyának. Valójában azonban az egész szertartás arra irányul, hogy végül magunkhoz vegyük az Úr testét és véré. Ezt a rituális cselekményt vételezi elő az eucharisztikus imádság soron következő része, amikor sürgetően kéri, hogy amit a cselekmény jelent, az történjen is meg bennünk. Az áldozat szigorúan kultikus nyelvezetével élve a következő kérést intézzük az Atyához: *„Tekints, kérünk, Egyházad áldozati adományára, ismerd föl benne Fiad áldozatát...”* Szinte az Atya színe elé tárjuk a felajánlás pillanatát, tudván, hogy az áldozat - Krisztus teste és vére - lesz az alapja a következő kérésnek: *„Add, hogy mi, akik az ő testét és véré magunkhoz vesszük, Szentlelkével eltelve egy test és egy lélek legyünk Krisztusban.”*

Ez a második epiklézis: másodjára kérjük a Szentlélek elküldését. Ez alkalommal azonban nem azért fordulunk hozzá, hogy változtassa át az adományokat Krisztus testévé és vérévé, hanem hogy mi, akik a szent színekből részesülünk, változzunk át ezekké. Ez a mi közösségünk Krisztus áldozatával. Akkor teljesedik be, amikor magunkhoz vesszük testét és véré. Testévé válunk, nem statikusan, hanem áldozatának formájában vagy alakjában. A kérés így folytatódik: *„Ő tegyen minket neked szentelt örök áldozattá.”* Erről beszélt Szent Pál: *„Kérlek tehát benneteket, testvérek, Isten irgalmasságára, hogy adjátok testeteket élő, szent, Istennek tetsző áldozatul. Ez legyen a ti ésszerű istentiszteletetek”* (Róm 12,1). Ugyanerről szólt Szent Ágoston is: *„...a szenteknek ez a gyülekezete és közössége egyetemes áldozatot mutasson be a Főpap által, aki magát szenvedések között érettünk feláldozta...”*

Ahogy az alapítási elbeszélésben is sok elmélkednivaló volt, ugyanez a helyzet most, az epikléziséknél is. Ráirányítottam a figyelmet az Atya felé irányuló két invokációra, hogy küldje el a Lelket: először, hogy változtassa át az adományokat, másodszor, hogy változtassa át azokat, akik az adományokat kapják.

Valójában ez két vonatkozása a Szentlélek felé irányuló egyetlen kérésnek. A kenyér és a bor átváltozása Krisztus testévé és vérévé érettünk történik. A feltámadt Úr semmilyen hasznot nem húz ebből a figyelemre méltó átváltozásból. Egy ilyesfajta átváltozásnak semmi értelme nem lenne, ha nem vonatkozna ránk. Az Úr lesz jelen testileg szentségi formában, hogy az egyház az ő testeként formálódhasson meg. Ez semmit nem vesz el Krisztusból, és nem ránk összpontosítja a figyelmet. Krisztus teljesen jelen van, és imádjuk őt a szentségi színek alatt, de az arra való emlékezés, hogy az ő jelenléte az ő testévé való átváltoztatásunkra szolgál, egyúttal annak elismerése, és teljes szembenézés azzal, mi az Atya szándéka, amikor nekünk adja szeretett Fiát. Hűségesen követjük, amit maga Jézus saját céljaként fogalmazott meg, és akinek saját szavait az imént ejtettük ki ünnepélyesen az alapítási elbeszélés során: *„Ez az én testem, mely értetek adatik.”* És *„...ez a vér értetek... kiontatik”*. Ez a leghathatósabb záloga annak, hogy oly sokat merünk kérni, és bátorkodunk remélni, hogy meg is kapjuk. *„Atyám”,* imádkozta Jézus a halála előtti vacsorán, *„amint te, Atyám, bennem vagy, és én tebenned, úgy legyenek egyek ők is mibennünk, és így elhiggye a világ, hogy te küldtél engem. En átadtam nekik a dicsőséget, amit nekem adtál, hogy egyek legyenek, amint mi egyek vagyunk”* (Jn 17,21-22). Nos, mi történik a misének ezen a

pontján? Krisztus test szerint közeledik egyházához a Szentlélekkel együtt, aki mindenütt belőle származik, hogy az egyházat testévé tegye. Az átváltoztatás célja nem az, hogy Krisztust mintegy foglyul ejtsük az eucharisztikus színek alatt, hanem hogy testében egész egyházára kiterjedjen.

„Hat gyerek, még mi kéne?”

Egyenes út a mennybe...

Horváth András vagyok, 44 éves. Egész életemben templomba járó voltam, amolyan vasárnapi keresztény. Szüleim pár hónaposan megkereszteltettek, majd elsőáldozó és bér mátkozó lettem gyerekfejjel. Jó közösségekbe jártam kamaszként, barátokkal, papokkal körülvéve. Semmi kilengés, tudatos, szürke hétköznapok, vasárnapi szentmise, évi egy gyónás, egyenes út a mennybe. Milyen jó nekem! – gondoltam. De azok a szegény többiek. Ők majd a tisztítótűzből. Valamikor...

Aztán ahogy általában lenni szokott a fiatal emberekkel, megnősültem, de csakis vallásosat választottam feleségül. Ennek 20 éve. Semmi gond, minden a legnagyobb rendben, jönnek a gyerekek, ház, kocsi, vasárnap mise, kisközösség, tévé, foci, munka, tévé, foci, számítógép, munka, kisközösség – egyenes út a mennybe. 40 éve.

De Valaki belül azt mondja, hogy valami talán még kéne. De Uram! –mondom. – Hat gyerek, még mi kéne?! De a választ soha nem vártam meg.

1996-ban építettük a családi házunkat. Ragaszkodtunk ahhoz, hogy legyen benne egy kis szoba, ahol csak imára gyűlünk össze, amolyan házi kápolnaféle. Az eddigi 10 év alatt nem töltöttem benne 15 órát. Volt, hogy évekig nem mentem be. Minek? Vasárnap mise, ott szólhat hozzám az Úr. Közösségbe járok, feleségem, gyerekeim templomba járók. Egyenes út a mennybe.

Ez év márciusától elkezdünk a párommal szentségimádásra járni. Először hosszú volt és kényelmetlen, de mindig kaptam valamit, amiktől jó kedvem lett, a templomból kifelé menet azonban már el is felejtettem. És különben is, sok az elfoglaltság: kisközösség, tévé, számítógép.

Még utolsó nap is, május 19-én, éjfélíg meccset néztem. Aztán akkora volt bennem a nyugalanság, hogy hajnali kettő körül bementem a kápolnába. Ott csak ültem és folytak a könnyeim. Mindemellet olyan szeretet, béke, nyugalom töltött be, amit addig még soha nem tapasztaltam. A belém áradó örömtől zokog-

tam egy órán át. Ez az élmény olyan hatással volt rám, hogy azóta csak erre vágyom, és naponta több órát töltök a kápolnámban. Ha egy nap valamiért nem jutok oda, bolond vagyok és kibírhatatlan! Semmi nem hiányzik úgy, mint az ima, a Szentírás olvasása és a dicsőítés. Ha a napomat így kezdem, másként viselkedem aznap!

Sajnos az ellenség is nagy erővel dolgozik, és gyakran csapdába ejt. Ilyenkor napokig elviselhetetlen vagyok, és minden rossz, ami az Istennel kapcsolatos. Szerencsére vannak mellettem segítők, akik ilyenkor próbálnak helyretenni. Például: az Atya, a Fiú, a Szentlélek, Mária, József és az összes szent. Azt látom, hogy nagy értem a harc, pedig igazán semmi vagyok. De Valaki mégis a keresztre ment értem. Őt látom újabban a Szentostyában. Hála és dicsőség Neki érte!

Tenger Szilárd - Nagyböjti gondolatok

Elnémult a zene.
Nincs többé tánc.
Készítsd fel lelked ember,
A SZENTIDŐ téged vár!

Ideje újra megfordulni!
Hamut szórni fejedre,
Hogy emlékezz mindig
Porrá váló nevedre.

Nézd a magányban küszködött.
Olajfák hegyén könnye véres!
Nem magáért verejtékezik.
Érted! Ki oly vétkes.

Nézd a keresztet!
A haldokló királyt.
Ki megfeszítve is,
Áldotta Izrael fiát.

Bűnük terhét ő cipelte.
A keresztt őt verte földre.
De tovább harcolt a
szeretet,
S így a halált összetörte.

Szállj magadba ember!
A föld porába vezekelj!
S vigyázz, nehogy
A pokol listáján szerepelj!

A TÚL KEVÉS ALVÁS HÁTRÁNYOSAN BEFOLYÁSOLJA A GYERMEKEK ÉRTELMI KÉPESSÉGÉT

A helyes táplálkozás és a testmozgás fontosságával mindenki tisztában van. Sok szó is esik róluk. Azonban van a mindennapjainknak egy olyan része, amelyet nem aktívan töltünk, mégis éppolyan fontos az egészségünk szempontjából, mint az evés, vagy a megfelelő mennyiségű testmozgás, lehetőleg a friss levegőn.

A nyugati országokhoz hasonlóan nálunk sem tekintik az alvást hasznos „tevékenységnek”. Sokan úgy gondolják, hogy az alvás rovására bármit megtehetnek. Sajnos azonban ez a fajta gondolkodásmód előbb-utóbb megbosszulja magát. Különösen a gyermekek számára fontos, hogy elegendő időt fordíthassanak az alvásra, hiszen rájuk nézve igen komoly következményei lehetnek az alváshiánynak, mellyel az alábbi cikk is foglalkozik. Egyet kellett értenem Soeren Berg alváskutatóval abban, hogy nagyon sok szülő nincs tisztában gyermeke alvásigényével. *„Majd alszik, ha álmoss!”,* vagy *„Az én gyerekemnek kevesebb az alvásigénye, mint a vele egykorúaké általában”* - gondolják.

Azonban még mielőtt ilyen elhamarkodott következtetéseket vonnánk le saját gyermekünkről, érdemes megfontolni azon tanácsokat, melyeket a cikk végén olvashatunk. Vajon mindent megteszünk azért, hogy gyermekünk számára biztosítsuk a nyugodt alvás feltételeit? Mindent megteszünk azért, hogy gyermekünk számára legyen elegendő idő a pihenésre? Ha bármelyik kérdésre adandó válaszban is bizonytalanok vagyok, akkor ne sajnáljuk az időt arra, hogy változtassunk a szokásokon. Megéri, hiszen gyermekünk egészséges fejlődése a tét.

Gyakorló anyukaként tudom, hogy sok mindenre akkor jut idő, amikor a gyermekünk alszik. Mégis azon a véleményen vagyok, hogy a takarítást ne akkorra időzítsük, amikor lefektettük a csemeténket aludni. Én ezt nagyfokú tiszteletlenségnek tartom. Tisztelnünk kell gyermekeinket annyira, hogy számukra is csendet biztosítsunk a nyugodt alváshoz. Legalább ilyen fontos feladat, hogy megtanítsuk a gyermekünket aludni. Erre minden apróság képes. A kérdés az, hogy mi mennyire vagyunk következetesek, mennyire tartjuk szem előtt azt, hogy ez gyermekünk érdeke, neki segítünk ezzel.

Hiszem, hogy az alvás körüli tudatosság és következetesség is éppolyan fontos, mint az egészséges táplálkozás, vagy a testmozgás esetén. Ezek a dolgok nem alternatívák, ezeknek együttesen kell jelen lenniük gyermekeink életében, és természetesen a sajátunkéban. Csak így lehetünk egészségesek.

Mindössze egyetlen órával kevesebb alvás éjjelente két évvel veti vissza a gyermeket az iskolában.

Manapság a gyermekek átlagosan egy órával kevesebbet alszanak, mint 30 évvel ezelőtt. Ez pedig nagyon könnyen válhat komoly társadalmi problémává, figyelmeztet a Scansleep alvásklinika főorvosa és alváskutatója, Soeren Berg. *„A társadalom nem ismeri el az alvás fontosságát. A nyugati világban nem nézik jó szemmel az alvást. Az az elvárás, hogy dolgozzunk minél többet, és a lehető legkevesebb időt fordítsuk alvásra. Ez azonban egy nagyon kedvezőtlen hozzáállás. Előbb-utóbb muszáj lesz belátnunk, hogy az alvás éppolyan fontos, mint a helyes étkezés és a több testmozgás. Más-*

különben ez a társadalom számára hatalmas problémát fog jelenteni” - mondja Soeren Berg.

Nyilatkozatát alátámasztja egy olyan vizsgálat is, melyet Avi Sadeh, a Tel Aviv-i Egyetem professzora végzett. Sadeh 77 tanulóra helyezett fel egy speciális karórát, amely regisztrálni tudta, hogy mennyit alszik az adott gyermek. Három nap múltán a gyermekeknek IQ-tesztet kellett megoldaniuk, és ekkor az derült ki, hogy az éjjelente egy órával kevesebbet alvó gyerekeknek a tudása két iskoláséval korábbi szintnek felelt meg, mint velük egykorú osztálytársaiké.

„Kétség sem férhet hozzá, hogy azok a gyerekek, akik túl keveset alszanak, tisztán a tanulási képességüket tekintve visszaesnek. Ők egyszerűen rosszabbul teljesítenek az iskolában, mint kortársaik. Éppen ezért örülni fontos, hogy különösen a gyerekek eleget aludjanak”, magyarázza Soeren Berg.

Deficit (=kihagyás) az agyban

Azoknak a gyerekeknek az agyában, akik nem alszanak eleget egy ún. kognitív deficit (kihagyás) keletkezik. Nem képesek emlékezni arra, amit épp akkor tanultak. Ez abból adódik, hogy az agysejtek túl kevés alvás esetén elvesztik rugalmasságukat, és a továbbiakban nem képesek újabb szinapszisokat (sejtek közötti kapcsolatokat) létrehozni. Olyan szinapszisokat, melyek ahhoz szükségesek, hogy az emlékezetük újabb ismereteket legyen képes tárolni.

Soeren Berg professzor Marian Petersen kutatási asszisztenssel együttműködve arra tett kísérletet, hogy beláttassák a dánokkal, hogy az alvás mennyire fontos. Ezért készítettek egy tájékoztatófüzetet, *„Tények a csecsemők és kisgyermekek alvásáról”* címmel.

Ez a kis tájékoztatófüzet rendkívül népszerű lett Dániában. Számos napközi intézmény rendelt belőle nagy számban, hogy kioszthassák azoknak a szülőknek, akiknek gyermekei fáradtan érkeznek reggel a bölcsődébe, óvodába vagy az iskolába. *„A pedagógusok elmondása szerint meglepően sok szülő bizonytalan abban a tekintetben, hogy vajon gyermekeiknek mennyi alvásra van szüksége éjszakánként”,* mondja Soeren Berg.

Az éjszakai alvás mennyiségére vonatkozó általános ajánlásokon túlmenően a tájékoztató füzet tartalmaz jó tanácsokat arra vonatkozóan is, hogy hogyan altassuk el kisgyermekünket. Most van készülőben az iskolás- és kamaszgyerekek alvási igényéről szóló tájékoztató füzet, mivel nem egyformán könnyű minden gyerek számára, hogy elegendő alváshoz jusson. *„Annyi minden félélt csinálhatnak a gyerekek, hogy ez rendkívül megnehezíti, hogy időben lefeküdjenek aludni. Értem alatta a számítógépezést, a mobiltelefonálást, a rengeteg sportolási lehetőséget és más szabadidős tevékenységet. De oka a szülői szerepek megváltozása is. Nagyon sok szülő haverként/társként és nem gyerekként kezeli a gyermekeit. Nem veszik elég komolyan a szülői szerepet, és nem követelik meg, hogy a gyermek időben ágyba bújjon.”*

Túlsúly kockázata

Több ok is van, amiért a szülőknek oda kellene figyelniük gyermekeik alvására. Azon túlmenően, hogy az iskolában visszaesik a fejlődésük, korábban felmerült az is, hogy azok a gyerekek, akik túl keveset alszanak, nagyobb valószínűséggel lesznek túlsú-

lyosak. Ezzel a feltételezéssel Soeren Berg is egyetért.

„Amikor az ember nem alszik eleget, akkor az agy éhségstimuláló hormonokat választ ki, és az ember egyszerűen kényszerből folyamatosan nassol valamit. Ezzel ellentétben, ha az ember eleget alszik, akkor az agy teltségérzetet keltő hormonokat választ ki”, magyarázza az alvásszakértő és így folytatja: „Amikor gyermekeink be-lépnek a kamaszkorba, azon kezdünk aggódni, hogy nem fogyasztanak-e túl sok alkoholt, vagy nem szívnak-e túl sok füves cigarettát. Amikor kicsit kisebbek, akkor arra figyelünk, hogy egészségesen esznek-e, és mozognak-e eleget. De éppen ennyire fontos az is, hogy eleget aludjanak. Ha a gyermek, nem eszik, vagy más módon nem funkcionál megfelelően, érdemes megvizsgálni az alvás-mennyiségét. – Alszik eleget a gyermek?”

De mennyi alvás elegendő?

„Azt szoktam mondani, hogy egy gyermek akkor aludt eleget, ha kipihent. Ha reggelente fel kell rázzuk gyermekünket, hogy felébredjen, akkor legbelül jól tudjuk, hogy nem aludt eleget”, hangzik a válasz Soeren Bergtől.

Alvásigény:

- 0-3 hónapos korig: 16-20 óra naponta
- 3-12 hónapos korig: 11-16 óra naponta
- 1-3 éves korig: 12-13 óra naponta
- 3-5 éves korig: 11-12 óra naponta
- Iskolás korú gyerekek: 10 óra naponta

Jó tanácsok:

- A gyermeknek fontos, hogy mindig ugyanabban az időben aludjon.
- Alakítsunk ki állandó alvásrituálét, ezek megnyugtatók a gyermeknek.
- Az alvásrituálé ne legyen túl hosszú, ne pörgesse fel a gyermeket, hanem nyugtassa meg, lazítsa el.
- Kívánjunk jó éjszakát, és hagyjuk el a szobát, amikor a gyermek már álmos, de még nem alszik egészen. Ez megkönnyíti a gyermeknek az önálló elalvást, akkor is, ha esetleg éjszaka felébredne.

Dr. Beer Miklós püspök ünnepi szentmisével zárta le a váci egyházmegyei zsinatot

Beer Miklós megyéspüspök lezárta a Váci Egyházmegye zsinatát, és megnyitotta – Ferenc pápával egy időben – az irgalmasság szentévét Vácon december 8-án, a szeplőtelen fogantatás ünnepén. Szentbeszédében a főpásztor felidézte, hogy az egyházmegyei zsinat három éve, a II. vatikáni zsinat megkezdésének ötvenedik évfordulóján kezdte meg munkáját, és most, a szeplőtelen fogantatás ünnepén, éppen ötven évvel a zsinat lezárása után fejeződik be.

Amikor a mai ünnepen megemlékezünk a Szűzanyáról, voltaképpen arra emlékezünk, hogy az Úristen nem hagyta magára a bűnbe esett embert, hanem második Ádámként a saját Fiát küldte el a földre – hangsúlyozta Beer Miklós. – Ahogy az első Ádám bűne mindannyiunkra rászáll, úgy Jézus megváltása is mindenkire kiárad – utóbbihoz azonban szükség van a hit szabad, emberi döntésére Isten mellett. Csak így tudjuk elfogadni Isten irgalmát; azt az irgalmat, amelyet épp most fogunk egy éven keresztül átélmedni, felfogni. Azt az irgalmat, amelyre a mai világban van a legnagyobb szükség – utalt a püspök a nemzetközi helyzetre –, éppen ma kell Hozzá folyamodnunk, aki a pislákoló mécsbelet nem oltja el, a megroppant nádszálat nem töri össze. Ha az egész Biblia megsemmisülne, és csak a tékozló fiú története maradna fenn az emberiségnek, abból is tökéletesen megérthetnénk Isten valódi üzenetét – emlékezett vissza Miklós püspök egykori bibliaprofesszorának szavaira. Az egyház küldetése: Isten irgalmát továbbadni a világnak.

Az egyházmegyei gyűléssel kapcsolatban a püspök először a II. vatikáni zsinatot idézte föl, megemlítve Jézusnak azokat a szent helytartóit – Szent XXIII. János, Boldog VI. Pál és Szent II. János Pál pápákat –, akik ablakot nyitottak a világra, hogy kiáradhasson az isteni irgalom. Az egyházmegye zsinata éppen azért kezdődött ötven évvel e nagy mű után, hogy a helyi egyház szellemében kövesse a nagy elődök szándékait; hogy ne okoskodás legyen az együtt gondolkodás, hanem a Szentlélek szándékainak fürkészése és megértése. „Most mindannyian érezzük Isten sürgetését a megújulásra, hogy ebben a zűrzavaros világban mi legyünk a péteri sziklára, a hegyre épült város, ahol az irgalmat meg lehet találni” – buzdította a híveket a megyéspüspök.

Hamar eltelt ez a három év – állapította meg –, de ne feledjük el, hogy a mi munkánk most nem befejeződött, hanem éppen hogy elkezdődik: most kell ki-nyitnunk a kaput, és kiárasztanunk Isten irgalmának üzenetét. Ennek jele a székesegyházban a nyáregyházi hívek ajándéka, egy hatalmas mézeskalácskapu, és előtte a szentmise ideje alatt Szent Fausztina Kowalska – Jézus irgalmas szívének hirdetője – ereklyéje, akit Szent II. János Pál pápa emelt oltárra.

A Szűzanya, az Irgalmasság Anyja segítsen, kísérjen bennünket, imádkozzon értünk és velünk – zárta szentbeszédét a püspök.

Jézus bemutatása a templomban (Lk 2,22-40)

A Gyermekek nyolcnapos lett. Ezen a napon szokták a zsidó kisfiúkat körülmetélni. Jézust, az Isten Fiát is alávetették ennek a törvénynek (lásd Gal 4,4). Egészen emberré lett, kivéve a bűnt. Mégis végre kellett hajtani rajta a bűntől való megtisztulás, a körülmetélkedés jelét.

Azzal, hogy körülmetélték, fölvetették az Isten és népe közti szövetségbe.

A körülmetélés napján kapta a Jézus nevet, ahogy azt az angyal Máriának (és Józsefnek is) megmondta. A fia születése utáni negyvenedik napon jelenhetett meg a zsidó asszony megint a nyilvánosság előtt. Akkor nem volt már „tisztátalan” a szülés után (lásd 3Móz 12,2–4; 12,6–8). Ezen, a körülmetélés utáni harmincharmadik napon mehetett először a szent sátorhoz, később a templomba. Akkor áldozatot kellett vinnie a paphoz: egy esztendő bárányt és egy galambfiókát vagy gerlicét. Ha szegény embereknek nem telt bárányra, akkor az áldozat lehetett két gerlice vagy két galambfióka is. Az egyik galamb égőáldozat volt (hálából bemutatott), a másik pedig vétekáldozat (hogy kiengesztelést szerezzen). Az áldozat bemutatása után a pap az asszonyt tisztának nyilvánította. Jézus édesanyjának is meg kellett tartania ezt a törvényt. Ő is tisztátalanná lett azzal, hogy szült, még ha az Üdvözítőt szülte is. Itt is újból Krisztus megalázottságát látjuk: Születése után az Ő anyjának is meg kellett tisztulnia.

József és Mária az efráta Betlehemből elmentek Jeruzsálembe. Ez kb. 7 km gyaloglást jelentett. Karjukon vihették az áldozatot: egy pár gerlicét vagy galambfiókát. A gyermek Jézust „be kellett mutatni” az Úrnak. Izraelben minden elsőszülött fiút „meg kellett váltani”, mivel az Úrnak volt szentelve. Hogy őt, mint örököszt, meg lehessen tartani, őt sékelt kellett fizetni érte (4Móz 18,16). Így mutatták be, -bár Isten Fia volt- Krisztust is Istennek, az ő Atyjának, és fizették meg érte a váltságdíjat. Mielőtt a gyermek Jézust az Úrnak bemutatták volna, a templom egyik udvarán különös találkozás történt. Azt olvassuk, hogy élt Jeruzsálemben egy Simeon nevű „igaz és kegyes ember”. „Várta Izrael vigasztalását”, azaz várta a Messiás eljövetelét, aki Izraelt meg fogja vigasztalni. Ez volt minden igaz izraelita reménye. A Szentlélek volt rajta. Azt a kijelentést kapta tőle, hogy addig nem hal meg, amíg meg nem látja az Úr Krisztusát. Simeon tudta, hogy Krisztus eljövetelének ideje közel van. A Szentlélek indítására a megfelelő időben ment a templomba: amikor József és Mária a gyermek Jézussal megérkezett az udvarba, ő is éppen ott tartózkodott. Kétségtelen, hogy a Szentlélek által tudta meg Simeon, hogy a kisgyermek, akit bevittek, a megígért Messiás. Milyen csodálatos ugyanis az, hogy Simeon nem a szegényes körülményekre figyelt. Egy egyszerű, vagyontalan házaspár egy gyermekkel, a férj két galambot hoz, melyet lehet, hogy az imént vásárolt a galambárusoktól (lásd Jn 2,14). Simeon habozás nélkül Józsefhez és Máriához ment, s karjába vette a Gyermekeket. Magasztalta és dicsőítette Istent.

Simeon szavait, melyeket mondott, amikor karjában a gyermek Jézussal ott állt, joggal nevezhetjük éneknek. (A Zsolt 87-et ismétli más szavakkal.) Énekével az Úrhoz fordult, hogy az Úr őt most békességgel bocsáthatja el, hogy meghaljon, amint megígérte; – saját szemével látta Isten üdvösségét (az Üdvözítőt), a Gyermekeket, akit karjában tartott; – ez olyan üdvösség, olyan megváltás, melyet Isten minden nép szemé láttára elkészített (tehát nemcsak Izráel számára). – Olyan világosság abban a sötétségben, melyben a pogányok élnek, mely által kapcsolatba kerülnek a világ Világosságával, Jézus Krisztussal.

József és Jézus anyja, Mária csodálkoztak azon, amit Simeon Róla beszélt. Simeon megáldotta őket, és Máriának prófétai szavakat mondott: „Íme, ő sokak elesésére és felemelésére rendeltetett Izraelben.” Az Üdvözítő eljövetele soha nem lesz eredmény nélkül. Izraelben lesznek, akik elutasítják Őt, azok számára Krisztus elesés és ítélet lesz. Mások Üdvözítőként ismerik el, és ezért az számukra felemelésül szolgál. Mint újjászületett emberek támadnak fel.

József és Mária számára Simeon azt jövendölte, hogy a karjában tartott Gyermekek által viszály és ellenségeskedés támad. Az Üdvözítő „jelül” lesz, „amelynek ellene mondanak”. Az emberek Izraelben – és később más országokban is – teljesen másképpen nyilatkoznak majd Krisztusról. Az egyik ördögtől megszállottnak fogja tartani, a másik csak csodái miatt követi, ismét más elárulja, lesznek, akik halálra ítélik, ütik és leköpi, gúnyolják és megkorbácsolják, míg mások azt kiáltják: „Feszítsd meg, vidd el!”. De lesznek sokan olyanok is, akik szívből elfogadják Őt. Simeon közben főként Máriához intéz prófétai szavakat: „A te lelkedet is éles kard járja majd át.” Mária is részese lesz tehát annak, hogy Jézusnak „ellene mondanak”. Az ezzel járó szomorúság éles kardként járja át a lelkét. Gondoljunk csak Máriára, amint ott áll a Golgotán, miközben Fia, aki akkor még csak 33 éves, mint egy gonosztevő a kereszten függ. Miért így fog történni? „Hogy nyilvánvalóvá legyen sok szív gondolata”, azaz, Krisztus eljövetele által az emberek titkos gondolatai és véleményei ismertté legyenek: vagy vele vagy ellene (vö. Lk 9,49–50; 11,23).

Volt még valaki a templomban, akit nagyon érdekelt az a Gyermekek, akit József és Mária be fog mutatni az Úrnak. Az öreg Anna, egy bizonyos Fánuel leánya, az Áser törzséből, aki kb. nyolcvannégy éve élt özvegyen. Mindössze hét éve házasodtak össze, mikor a férje meghalt. Anna prófétanő volt. Annáról azt olvassuk, hogy éjjel és nappal a templomban tartózkodott, hogy Istent szolgálja böjtöléssel és imádkozással. Anna látta, hogy Simeon ott áll a Gyermekekkel a karjában. Azonnal megértette, hogy Ő a régóta várt Messiás! Akkor maga is odaállt, és megvallotta, hogy az a Gyermekek az Üdvözítő. Anna ezt elmondta mindenkinek Jeruzsálemben, akik, éppen úgy, mint ő és Simeon, a Megváltót várták.

József és Mária ezután a Jézussal és az áldozati galambokkal a paphoz mentek, aki bemutatta a Gyermekeket az Úrnak, és elvégezte a kötelező égő- és vétékáldozatot.

G y e r m e k o l d a l

A tűzoltó kutyák

Igaz történet

Gyakran megtörténik, hogy amikor a városokban tűz üt ki, gyermekek maradnak a házakban, s nem lehet őket kihozni onnan, mert rémületükben elrejtőznek és hallgatnak, és a füsttől nem lehet meglátni őket. Londonban kutyákat tanítanak be a megmentésükre. Ezek a kutyák együtt laknak a tűzoltókkal, s amikor egy ház kigyúl, a tűzoltók beküldik őket, hogy hozzák ki a gyermekeket. Egy ilyen betanított kutya Londonban tizenkét gyermeket mentett meg egymagában; ezt a kutyát *Bobnak* hívták.

Egyszer kigyúlt egy ház, s amikor a tűzoltók odaérkeztek, egy asszony futott hozzájuk. Jajveszékelt és azt mondta, hogy egy kétesztendő kislánya maradt a házban. A tűzoltók beküldték Bobot. Bob felszaladt a lépcsőn és eltűnt a füstben, öt perc múlva kifutott a házból, s kihozta a kislányt, a fogával fogta ingecskéjét. Az anyja odarohant a gyermekhez és sírt örömeiben, hogy kislánya megmenekült a haláltól.

A tűzoltók megsimogatták a kutyát s megvizsgálták, nem pörkölődött-e meg; de Bob vissza akart futni a házba. A tűzoltók azt hitték, hogy odabenn van valaki élő s elengedték. A kutya beszaladt, s csakhamar visszafutott s hozott valamit a foga között. Amikor az emberek megnézték, hogy mit hoz, elkezdtek nevetni valamennyien: egy nagy játékbabát hozott a szájában.

(Lev Tolsztoj elbeszélése)

Gazdag Erzsi: Milyen volt a hóember

Megkérdeztem decembertől,
Mit tartasz a hóemberről.
Azt felelte december:
Jó ember a hóember.

Kivallattam januárt,
Ki az ablak alatt állt.
Hóember, hóember,
Jó barátom, jó ember!

Jót nevetett február,
A hóember? Reám vár!
együtt járunk, komázunk,
Egy pipából pipázunk!

Március szólt: hallottam.
Itt lakott az udvarban,
Eltűnt! Nem is ismertem!
Hóból volt a hóember!

A SZENTMISE ÉNEKEI (folytatás)

A Credo (Hiszekegy),

az offertórium (felajánlási ének) és a Sanctus (Szent vagy)

A Credo (Hiszekegy) az ünnepi mise harmadik állandó része. Valójában nem is a szó szoros értelmében vett imádság, hanem a krisztusi hit foglalata az Egyház hagyományában. Az ókorban másra használták, a misébe az első és második évezred fordulóján került ünnepélyes átvezetésként az áldozathoz: amilyen hittel befogadtam Isten jelenlétét igéjében az ő népe között, olyan hittel kell leborulnom az ő megjelenülő kereszttáldozata előtt az Oltáriszentségben. A hitvallás recitatív dallama magával ragadó, de jó szolgálatot tesz késő gregorián dallamokon megszólaló énekelt formája is, természetesen a hosszabbik, ún. nicea-konstantinápolyi szöveggel.

Az offertórium szakszó, éppúgy, ahogy az introitus és a kommúnió, a mise liturgikus cselekményét és az alatta felhangzó éneket is jelöli. Az Egyház eredeti offertórium-énekei díszes, drámai hangzó anyagok, manapság kevés helyen hallhatók. Szövegük szinte mindig különlegesen kiválasztott zsoltárversek szövete: érintik a felajánlás és áldozat témáját (pl. „Oltárt szentelt Mózes”), sokszor Isten nagy műveit magasztalják („Tiéd az ég és tiéd a föld”), az esendő és bűnös embert a megváltó Isten irgalmába helyezik („A mélységekből kiáltok hozzád”), nem feledkeznek el Isten és ember szüntelen kapcsolatáról és az ember Istenre utaltságáról a történelemben („Vala egy férfi”). Az eredeti szövegek magyar nyelven, egyszerűen énekelhető formában és népének változatban elérhetők a *Graduale Hungaricum* kötetben. Az utóbbi századokban született verses felajánlási népénekek vagy ének-részletek népszerűek, kissé leszűkített értelemmel szinte csak a felajánlás és áldozat témájához kapcsolódnak. A megfelelő zsoltárszövegek éneklése recitálva vagy alkalmas motettában feldolgozva sokat segítenek az offertórium gazdag tartalmának megértésében.

A Sanctus (Szent vagy) a misekánont közvetlenül megelőző és a prefációt kiteljesítve lezáró ének, a mise legősibb állandó része; benne összekapcsolódik a menny és a föld. Az ősz-Sanctus ott zeng már Izajás prófétánál, aki Isten mennyei udvartartásának misztikus szemlélésében hallja az angyalok dicséretét: „Szent, szent, szent a seregek Ura, dicsősége betölti az egész földet.” (Iz 6,3) A folyamatosan megújuló dicséret a hozsannával mint ujjongó felkiáltással egészül ki, és tartalmazza az eljövendő és már eljött Messiásra, Jézus Krisztusra vonatkozó kijelentést is: „Aldott, aki jön az Úr nevében.” (Zsolt 117,26) Ő az, aki elválasztja és egyben összeköti az ó- és újszövetséget, ő a szentség legfőbb hordozója a háromszor szent háromságos egy Istennel együtt.

Balogh P. Piusz O. Praem.
gödöllői kormányzó perjel

Az öreg plébános levelei

Előszó

Talán nem járok messze az igazságtól, ha leírom ezt a mondatot: mindenki szeret levelet kapni, és kíváncsian olvassa. *Tokody Ödön* (1844-1934) szentandrási plébános is levelekkel örvendeztette meg az akkori keresztény társadalmat. Abban az időben még volt keresztény társadalom, ma csak vallásos családok, kisebb keresztény közösségek vannak.

Levelei a Budapesti Szemlében a 19. század végétől a második világháború befejezéséig jelentek meg. Írásai egyrészt betekintést engedtek az Egyház, a plébániák benső életébe, másrészt pedig az egyházközségekben működő személyek: pap, kántor, sekrestyés, az egyházi iskolák tanítói munkához való – jó, vagy kevésbé jó – hozzáállását írja le. Arról, hogy a levelek mennyire voltak olvasottak, a társadalom mely rétegeit érdekelték, s hogyan vélekedtek róluk az olvasók, nincsenek feljegyzések. Mindenesetre az, hogy a fővárosban megjelenhettek egy vidéki plébános írásai, valószínű nem a véletlen műve.

Tokody Ödön nagyszerű írói képességekkel rendelkezett, a szellemi alapot valószínűleg a családjából hozta magával. Édesapja, Tokody Bertalan pénzügyminiszteri osztálytanácsos volt. Ödön tudását egyéni szorgalma és a gimnázium nyolc éve tovább erősítette. A még elfogadható enyhe szurkálódás, pici „odamondogatás” végigkíséri írásait, talán azért is, hogy a civil olvasók is elgondolkodva ismerjenek magukra.

Lelkipásztor volt, aki nyitott szemmel járta papi életútját és gyűjtötte a megírásra méltó történeteket. Sok paptársa életét írta, „szerkesztette” meg, hozzáadott, vagy elvett az eseményekből. Mint vidéki plébános, a városok zajától távol alkothatott. Az akkori papságirigylésre méltó latintudásával rendelkezett, melynek alapját a gimnáziumi tananyag, és a későbbi kispapi évek adták. Leveleiben rendszeresen használja az akkori polgári élet- ma már sokaknak ismeretlen -kifejezéseit, és a latin szavakat, mondásokat, amelyeket ügyesen „ültet be” a magyar szövegekbe.

A leveleken keresztül megismerhetjük az egyházmegye püspöki hivatalát. Hűen ábrázolja egy-egy lelkipásztor társának „megcsontosodott” életét, avagy lelkesedését Egyházáért, népéért, hazájáért. Bepillantást enged egy-egy plébánia benső életébe, ahol a nagy létszámú rokonság feléli a plébánia jövedelmét. Megismerhető a nagy hatalommal rendelkező kántor, az irodaigazgató, aki uralkodik a káplánok felett. Akkor nem volt gyilkos politika, de a választások alkalmával a gerinces papok nemet mondtak a vagyonban, méltóságban felettük állóknak, mert nem akarták népük kiszolgáltatni a hatalmat gyakorlóknak.

A pap és a hívek „harca” akkor megvolt, az úgynevezett „szentasszonyok” hadművelete, különös ájtatosságai, sok álmatlan éjszakát, keserűséget okoztak a papságnak. Mind diák szereti nagyító alá tenni tanárait, e diákbetegség alól a kispapok se kivételek. Elgondolkodtató az a történet, amelyben a papszentelés után osztály legjobb tanulója az egyházmegye leggyöngébb községébe kéri, majd harcolni kezd az őt ért méltatlanság miatt.

A levelek a mai olvasót egy más társadalmi életbe vezetik. Az író kifinomult szellemi képességével állítja az olvasó elé az egyházközség, a papok és a hívek életét.

A leveleket nem javítottam - erre méltatlan vagyok, - hiszen az írója jól megírta. Átdolgoztam azokat a részeket, melyek idegen szavakat, kifejezéseket tartalmaztak. Bizakodom, hogy az olvasók érdekesnek tartják a múltat, beleélik magukat az akkori korba, és nem csodálkoznak történeteken.

Hiszem, hogy az Öreg Plébános az örök életből mosolyogva nézi a jelen olvasóit.

Somlai József c. apát, ny. kistarcsai

1. levél A levélírás „szabályai”

Kedves Uramöcsém!

Röviden tudattam már postakártya útján, hogy fölcsapok munkatársá-nak. Azt is megírtam egyben, hogy elfogadom föltételeit és indítványoztam a magaméit. Ámde e feltételek nem csupán kettőnkre tartoznak, lévén, hogy azok a nehézségek körülírják úgy leveleim anyagát, mint formáját, sőt lényegét is. Ha most e jeles folyóirat egyik-másik jóakaró ellenőre némi hiányokat vél leveleimben megállapítani, rovásomra jegyezhetné, ha nem tudja, miszerint azok szerkesztői határozat engedélyéből erednek. Ennek okáért helyénvalónak vélem a létrejött megállapodásunk nyilvánosságra hozatalát. A tekintélyt sehogyan sem szabad támadnom, róla csak tisztelettel, megbecsüléssel írhatok. Vállalom. Egyrészt könnyű lesz betartanom, mert mi öregek a tekintély tiszteletében nevelkedtünk, éltünk és már abban is akarunk meghalni. Mi úgy tanultuk és úgy is vallottuk, hogy az minden egyházinak alapkötelessége.

Nem szabad bölcselkednem, hanem életem eseményeit kell valóságnak megfelelően leírnom, az erkölcsösséget, az alkalmazást a jó szándékú ellenőrre kell hagynom. Ezt is vállalom.

Levelim írott terjedelme négy ív papiros lehet csak. Ebbe is belenyugszom, pedig előre tudom, hogy baj lesz belőle. Tudja, Kedves Uramöcsém, az öregember olyan, mint a sokat beszélő. Veszem észre utóbbi időben a szentbeszédeimen is. Szépen ki-gondolom én a mondanivalóim vázlatát, de amikor a szószéken állok, a tárgyalás első pontja végén már elkezd a gyertyákat gyújtogatni a sekrestyésem és a kóruson pedig már a torkát köszörüli a kántor. Pali öcsém, a káplánom meg miseruhában, óráját tartva kezében kiáll a sekrestye ajtajába, jelezvén, hogy a félóra letelt. Legtöbbször nem szoktam tudomásul venni ilyen irányú erőszakosságukat, de meg is esik, hogy déli harangszóra érnek haza a tízórás nagymiséről híveim a gazd-asszonyok nem kis sanyargatására. Ilyen önkéntes hosszabbítást Öcsémuram eleve elítél. A legújabb nemzedék pedig erre azt mondja: az írott szöveg korlátozása. Őszintén bevallom, bántja írói tekintélyemet a szerkesztői terjedelemkiszabás, mert leveleim kerekdedségét és arányosságát nem egyszer tönkreteszi majd. Úgy fogok járni többször, mint a múltkori bérnálásban a hitközségi elnököm. (Mert hát ilyen is van ám nálunk.) Megcsináltam számára az üdvözlőbeszédet, elpróbáltuk tízszer, és a bevezetés végére kijáró felfohászkodás után, amíg a jeles szónok mély lélegzetet vett a tárgyalást kezdő gyönyörű körmondathoz, a püspök úr megkezdte már a választ. A szónoklat legszebb része egyelőre benne maradt az elnökömben. Elmondta pohárköszöntőnek aztán az ebéd alatt; csak hogy ott már hiányoztak a beszédben megszólított fehér lányok és a bandériumos legények, akik bekötvén lovaikat, zabot ropogtattak azokkal, ők pedig az ünneptől hangos kiskocsmában emelgették a kisüstit, hogy aztán lecsúsztassák torku-

kon. Magára vessen Öcsémuram, ha majd a negyedik oldal végén csak levelem bevezetését bírom egyszer-másszor teljesíteni.

A fön leírt egyezségünk három rendbeli pontjához azonban a magam részéről még egyet kötök ki. Azt, hogy Uramöcsém az én kézírataimat ne írj a körül, és ne is nyalgassa annak latinos nyelvű kifejezéseit a mai nyifegő-nyafogó nyelvezetűvé. Régi dolgokat akarok én kiteregetni, megjelentetni, márpedig az evangélium is azt hirdeti, hogy ne öntsétek az óbort új tömlőbe. Mindezek előrebocsátása után megkezdem életem menetének leírását.

A papnevelő intézetről akarok egyet, mást elmondani. Ha azokra a boldog évekre visszagondolok, a szeminárium (*papnevelő intézet*) képével együtt a spirituálisom (*lelki vezető*) alakját látom magam előtt. A kedves emlékek közül a legkedvesebb szokott a legélénkebb lenni az öregembernél.

Pap volt, olyan, amilyennek fiatal hévvel kigondoltam, és ma, sokat tapasztalt fejjel is tökéletesnek tartom, mint a papság példaképét. Jámbor ember volt, de nem abból a fajtából, amelyik a sóhajtozó nyöszörgést a kegyesség egyik jelének tartja. Nyugodt, de férfiasan kemény volt a beszéde, ugyanilyenek az elvei, és nem kevésbé azok megvalósítása. Úgy hallottuk, hogy életében Szent Pál állhatatossága, keménysége folyamatosan mindig jelen volt. Ez a komoly, következetes, jellemes lélek bámulatot keltett mindannyiunk számára. Meglett korban került a szemináriumba. Egyetemi éveit után, tíz éven át káplán és hittanár volt. Ezek után behozták a pasztorális (*lelkipásztor*) professzorának. Öt évig tanított már, ekkor az előző lelki vezetőt kano-nokká léptették elő, így az egész egyházmegye életére mélyen kiható feladattal bízta meg főpásztorunk.

Ettől a naptól kezdve egyedül kispapjainak és paptársainak élt. Amikor mi előadásainkon tanultunk, ő is könyvei mellett ült. Tudását kiéreztük beszédeiből és ez egészséges nevelő hatással volt ránk, mert mi aztán nem tettünk különbséget jámbor és tudós papi jellem között, amely megkülönböztetés oly szomorú eseteit láttam későbbi hosszú életem alatt.

Amikor legelőször bementem hozzá lelki beszélgetésre, kikérdezett származásom, előéletem stb. felől. Szóba került, hogy könyvkereskedő az édesapám. Csak úgy megjegyezte reá: Akkor önnek, Tisztelendő Úr, alkalma volt arra, hogy sok rossz könyvet olvasson. Kissé hetvenkedő és duzzadó önérzetemet bántotta ez a megjegyzés. Sértődötten vágtam vissza: Ha megtettem volna, most nem lennék itt. Meghökkenve nézett rám. Fölcsillanó szemével, az én bizonyára dacosan szikrázó szemembe nézett. Azután lehajtotta fejét és szelíd komolysággal így szólt hozzám: Nem akartam, fiam, meggyanúsítani. Tanuljon meg uralkodni nyelvén. Ha más hibázott nyelvével Tisztelendő Úr ellen, ön ne essék feleletével ugyanabba a hibába. Okuljunk ebből a tanulságos botlásból mind a ketten. Isten vele, kedves Testvér!

Mélységesen meghatva távoztam. Akkor még nem tudtam részeire szedni annak a kis eseménynek nagy lelki összetevőit. Ma már tudom, hogy az igazi alázatosságnak gyönyörű példája illetett meg annyira. Azt azonban szavai után megértettem, hogy viselkedésemnek egyik hibája a hevedesség és a kíméletlenségig torzuló őszinteség. A feladat adva volt, és megkezdtem a lélekcsiszoló nagy munkát.

Aljára értem a negyedik ívnek. Nem akarok már az első alkalommal megegyezés-szegő lenni, tehát egy megjegyzéssel zárom soraimat. Sokan nem akarják észrevenni, hogy a lelki vezető nem csupán csak egy a sok kiváló pap közül, hanem az egész sze-

minárium, sőt az egész egyházmegye minden buzgóságának irányítója. Sok-sok tapasztalat és fél tucat lelki vezető neveltjeinek ismerete után írja ezt önnek Kedves Uramöcsém barátja:

az öreg plébános

2016 - AZ „IRGALMASSÁG ÉVE”

Ferenc pápa szándéka szerint az Irgalmasság éve találkozás Istennel, az Atyával, akinek gyengédsége kézzel fogható, aki magához ölel és megbocsát, teljesen elfelejtve bűneinket.

Részlet a Misericordiae Vultus kezdetű bullából:

"12. Az Egyháznak az a küldetése, hogy hirdesse Isten irgalmasságát, az evangélium dobogó szívét, melynek általa kell eljutnia minden ember szívéhez és elméjéhez. Krisztus Jegyese magáévá teszi Isten Fiának magatartását, aki válogatás nélkül közeledik mindenkihez. Manapság, amikor az Egyház az új evangelizáció feladatával szembe-sül, az irgalmasság témáját új lelkesedéssel és megújított lelkipásztori tevékenységgel kell hirdetnünk. A hitelesség szempontjából döntő, hogy az Egyház és igehirdetése az irgalmasságot elsőként élje és tanúsítsa. Nyelvezetének és gesztusainak közvetítenie kell az irgalmasságot, hogy behatolhasson az emberi szívekbe, és arra indítsa őket, hogy megtalálják az Atyához visszavezető utat.

Az Egyház első igazsága Krisztus szeretete. Az Egyház ennek a megbocsátó és önátadó szeretetnek a szolgálója és közvetítője az emberek között. Éppen ezért, ahol az Egyház jelen van, ott nyilvánvalóvá kell válnia az Atya irgalmasságának. Plébániáinkon, közösségeinkben, társulatainkban és mozgalmainkban – egyszóval bárhol, ahol keresztények élnek, mindenkinek rá kell találnia az irgalmasság oázisára."

Sosem cserélném el

az én nagyszerű életemet, a szerető családomat, az én csodálatos barátaimat a kevésbé ősz hajért vagy egy feszes hasért. Ahogy korosodtam, egyre kedvesebb lettem a magam számára és kevésbé kritikus magammal szemben. A saját barátommá váltam. Nem tolom le magam, ha több süteményt eszem a kelletténél, vagy nem vetem be az ágyat, vagy megveszem azt a virágtartót az erkélyre, amire semmi szükség nincs, de jól néz ki.

Felhatalmazva

érezem magam, hogy élvezkedjek, hogy rendetlen legyek, hogy extravagáns legyek. Annyiszor megéltem, hogy legkedvesebb barátaim idő előtt elmennek; mielőtt még megérték volna azt a szabadságot, amit az öregség hoz magával.

Ki

törődik azzal, hogy hajnali 4-ig olvasok, vagy játszom a computeren? Táncolhatok a régi muzsikára, ha úgy tartja a kedvem és meg is teszem.

Sétálok

a vízparton egy olyan fürdőruhában, amiben kidomborodnak a testrészeim, és önfeledten vetem bele magam a hullámokba, ha jól esik, és nem törődöm a motorcsónakokból rám vetett sajnálkozó pillantásokkal. Ők is lesznek öregek.

Tudom,

persze, azt is, hogy időnként feledékeny vagyok. És hát van is néha mit elfelejteni az életből. De azért a legfontosabb dolgokra emlékszem.

Hát

igen, életem során azért megtört néhányszor a szívem. Hogyne tört volna meg, amikor elveszítesz valakit, akit szerettél, amikor egy gyerek szenved, vagy elüti a cicádat egy autó? De a megtört szív az, ami erőt ad és megértést és részvétet kelt. Egy szív, mely sosem szenvedett, érzéketlen maradt minden iránt, az sosem fog örömet érezni a tökéletlenség felett.

Én

nagyon boldog vagyok, hogy elég soká éltem ahhoz, hogy megőszülhessek, hogy a fiatalos nevetésem mély ráncokat mart az arcomra. Oly sokan vannak, akik soha nem nevettek, és oly sokan, akik nem érték meg, hogy ősz hajszálaik legyenek.

Ahogy

múlnak az évek, úgy egyre könnyebb pozitív lenni. Egyre kevesebbet kell törődni azzal, mit gondolnak mások. Én nem teszek fel magamnak kérdéseket. Ráadásul fenntartom magamnak a jogot, hogy ne legyen igazam.

Nos,

elmondhatom, hogy nem bánom, hogy öregszem. Szabaddá tesz. Szeretem azt, akivé váltam. Nem akarok örökké élni, de amíg itt vagyok, nem fecsérlem olyanra az időmet, mint, hogy mi lett volna ha..., vagy azon izgassam magam, mi lesz majd. És minden áldott nap eszem édességet (már ha kedvem van hozzá).

Mindig

mosolyogj és a szívből fakadó igaz barátságokra nagyon vigyázz!

Szeretettel ajánlom a fenti gondolatokat kor- és kórtársaimnak. És ajánlom még, hogy mindig nevessetek a saját butaságaitokon, mert a nevetés az élet adománya és erősíti az immunrendszert.

Szentmise szándékok február hónapban

1.
2. A „Titkos értelmű rózsza” rf. (Szalainé) csoport élő Tagjai
3. A „Titkos értelmű rózsza” rf. (Szalainé) csoport +Tagjai
4. +Ruzsai Pál, +Szülei és összes +Hozzá tartozó
- 5.-6.
7. +Budavári József (8.00)
- (11.00)
- +Jancsó Mihályné és +Szülei (18.00)
- 8.-9.
10. Hálából, Jézus Szent Szíve és Szűz Mária tiszteletére
11. +Rapavi Józsefné, +Férje, +Nagyszülők
12. Hálából születésnapra
13. +Rozmüller József és neje +Tanács Mária
14. +József és +Julianna (8.00)
- (11.00)
- +Kotter Károly (18.00)
15. +Néczin András 9. évf.
16. +Rozmüller József, neje +Szokolik Julianna és két +Gyermekek
17. A Szűzanya tiszteletére
18. +ifj. Kiss Sándor és +Szülei
19. Élő Zsuzsannák és a család minden tagja
20. +Paulovics Károlyné, +Férje és +Szüleik
21. +Fera József 2. évf. és élő beteg felesége (8.00)
- (11.00)
- (18.00)
- 22.-27.
28. Az egyházközség februárban +Hívei (8.00)
- (11.00)
- +Kisgyörgy szülők, +Nagyszülők és összes +Hozzá tartozó (18.00)
29.

Lecke fősvényeknek

Ha lenne egy-két millióm,
vagy kihúznák a sorsjegyem,
nem kéne nékem mondani,
hogyan szívem, kezem jól tegyen.

Százezreket szétosztanék,
meg se kottyanna, hogy adok.
Maradna nékem még elég.
- De így? - hisz oly koldus vagyok.

Így szól zsugori, rossz szívem,
s a mellem zord, vad sarkvidék.
(S tudom, ha százszorannyi van,
a százszorannyi sem elég).

S tudom, hogy nincs olyan kevés,
miből ne jutna másnak is,
mert csoda bár ez, de igaz:
hogyan vezethet vakot „vak” is.

És kétfüllérnyi áldozat
milliónál nagyobb lehet,
legbőkezűbb adakozók
a bibliai özvegyek.

Jaj néked, te sopánkodó:
akárhogy is szorongatod,
Isten a bankóidba markol
s elvesz majd egy helyett hatot.

(Nemrég a fiam volt beteg,
én elestem, kezem törött,
egy új esernyőm elveszett,
s evickéltünk gond s baj között)

Mert Isten tudja, hogy mi kell,
s nem hagy nálam fölösleget.
Nem adtam, hát elvette Ő,
s tán még kamatot is szedett.

De jut s marad is, ha muszáj.
Ó én vak, önző, jég-eszem!
Hát nem jobb adni örömet,
előre, önként, szívesen?

Időt, erőt, pénzt vagy ruhát,
vigasztalást és kenyeret...
- Jöjj, szállj szívembe isteni
lemondás, jóság, szeretet,

hadd tékozzoljak boldogan,
gyermek-nábobként, könnyedén,
ne kényszerítsen lemondásra
gyógyszer, baleset, szenvedély,

jobb adni másnak, így tudom:
szegényen is gazdag vagyok,
s láthatom, ahogy sok borús szem
hálás örömmel felragyog.

(Bódás János)

**A szilasligeti kápolnában - minden hónap 1. vasárnapján reggel 8.00 órakor
görög katolikus szentmise,
- minden hónap első péntekén 17.00 órakor**

„LÉPCSŐK”

A kerepesi római katolikus egyházközség lapja

Felelős kiadó és szerkesztő: Frajna András plébános

Főszerkesztő: Sohan Andrásné

Szerkesztők: Lobmayer Miklós, Lobmayer Miklósne

A szerkesztőség címe: 2144 Kerepes, Szabadság út 246.

Tel.: 06/28/560-370 Fax: 06/28/560-371

e-mail: frajna.andras@vaciegyhazmegye.hu

Internetes honlap: <http://kerepes.plebania.hu>
Megjelenik két havonta, első vasárnap 450 példányban

Szentmisék rendje:

A kerepesi templomban:

Vasárnap: **8.00 és 18.00**

Hétköznapi: **6.15**

Kivéve csütörtök: **18.00**

Szilasligeti kápolnában:

Vasárnap: **11.00**